

დანიელის წიგნი — ნომერი ოცდახუთი

ბაბილონის დაცემის გამოცხადება: წინასწარმეტყველური მონაკვეთი
ნაბუქოდონოსორიდან ბელშაცარამდე

Jeff Pippenger

2023-12-20

მეხუთე თავში ბელშაცარის დაცემა წინასწარ იყო სახეობრივად წარმოდგენილი
ნაბუქოდონოსორის დაცემით მეოთხე თავში.

„ბაბილონის უკანასკნელ მმართველს, როგორც სახეობრივად მის პირველს,
მოევლინა ღვთიური მფხიზვლის განაჩენი: „მეფეო, ... შენ გეუბნებიან: სამეფო
წარგელო შენგან.“ დანიელი 4:31.“ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 533.

ნაბუქოდონოსორი წარმოადგენს იმ სამეფოს დასაწყისს, ხოლო ბელშაცარი —
დასასრულს, რომელმაც სამოცდაათი წლის განმავლობაში იმეფა; და ამგვარად, იგი
სიმბოლურად გამოხატავდა გამოცხადების მეცამეტე თავში აღწერილი მიწის მხედის
(ამერიკის შეერთებული შტატების) მმართველობას, რომელსაც უნდა ემეფა იმ დროს,
როდესაც ტვიროსის მეძავი (პაპობა) დავიწყებული იყო.

და მოხდება იმ დღეს, რომ ტვიროსი დავიწყებული იქნება სამოცდაათი წელი,
როგორც ერთი მეფის დღეები; სამოცდაათი წლის დასასრულს ტვიროსი
იგალობებს, როგორც მეძავი. ესაია 23:15.

ამიტომ ნაბუქოდონოსორი წარმოადგენს შეერთებული შტატების დასაწყისს, ხოლო
ბელშაცარი წარმოადგენს შეერთებული შტატების დასასრულს. ნაბუქოდონოსორი
წარმოადგენს რესპუბლიკური რქის დასაწყისს და პროტესტანტული რქის დასაწყისს.
ბელშაცარი წარმოადგენს რესპუბლიკური და პროტესტანტული რქის დასასრულს.

ნაბუქოდონოსორზე მოწეული სამსჯავრო იყო „შვიდი ჟამი“. ნაბუქოდონოსორის
მხეცივით ცხოვრებისა ორნახევარი ათას ოცდღიანი ამბავი უილიამ მილერმა
გამოიყენა ლევანთა ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამის“ განმარტებაში, თუმცა მას არ
განუხილავს ორნახევარი ათას ოციანი რიცხვი, რომელიც ბელშაცარის სამსჯავროშია
სიმბოლურად აღნიშნული.

და ეს არის დაწერილი წარწერა: მენე, მენე, თეკელ, უფარსინ. ეს არის მისი
განმარტება: მენე — ღმერთმა დაითვალა შენი სამეფო და დაასრულა იგი. თეკელ —
სასწოროზე იქენ გაზომილი და ნაკლად იქენ ნაპოვნი. ფერეს — შენი სამეფო
გაყოფილია და მიდიელებსა და სპარსელებს მიეცა. დანიელი 5:25–28.

გარდა იმ განმარტებისა, რომელიც დანიელმა კედელზე დაწერილ იდუმალ წერას
მისცა, სიტყვები „მენე“ და „თეკელ“ აღნიშნავს წონის საზომს, და ეს სიტყვები აგრეთვე
მონეტის განსაზღვრულ ღირებულებასაც აღნიშნავს (გამოსვლა 30:13, ეზეკიელი 45:12).
ერთი „მენე“ არის ორმოცდაათი შეკელი, ანუ ათასი გერა. ამგვარად, „მენე, მენე“ უდრის
ორ ათას გერას. ერთი „თეკელ“ არის ოცი გერა. ამიტომ „მენე, მენე, თეკელ“ უდრის ორ

ათას ოცი გერას. „უფარსინ“ ნიშნავს „გაყოფას“ და, მაშასადამე, ნიშნავს ერთი „მენეს“ ნახევარს და წარმოადგენს ხუთას გერას. ერთად ისინი წარმოადგენენ ოცი ას ოცის ჯამს.

დედა უაითის უკანასკნელი მითითება ცხადყოფს, რომ ბელშაცარი ნაბუქოდონოსორით იყო წინასწარ წარმოდგენილი, მაგრამ უფრო კონკრეტულად მან ხაზგასმით აღნიშნა მათი საერთო სამსჯავრო, და ორივე სამსჯავრო წარმოდგენილია, როგორც ლევიანთა ოცდამეექვსის „შვიდი ჟამის“ სიმბოლო. არსებობს რამდენიმე ტერმინი, რომელსაც წმინდა წერილი იყენებს ლევიანთა ოცდამეექვსის „შვიდი ჟამის“ წარმოსადგენად. იერემია მას ღმერთის რისხვად წარმოაჩენს.

ვითარცა უფალმა რისხვითა თვისითა სიონის ასული ღრუბლით დაფარა, და ზეციდან მიწამდე დაამხო ისრაელის მშვენება, და არ გაიხსენა თავისი ფერხთსადგომი თავისი რისხვის დღეს! უფალმა შთანთქა იაკობის ყოველი სამყოფელი და არ შეიწყალა; თავისი მძვინვარებით დააქცია იუდას ასულის სიმაგრენი; მიწამდე დაამცირა ისინი; შეურაცხყო სამეფო და მისი მთავარნი. თავისი მძაფრი რისხვით მოსპო ისრაელის ყოველი რქა; მტრის წინაშე უკუიქცია თავისი მარჯვენა, და აინთო იაკობის წინააღმდეგ ვითარცა მგზნებარე ცეცხლი, რომელიც ირგვლივ შთანთქავს. მოზიდა თავისი მშვილდი ვითარცა მტერმა; დადგა თავისი მარჯვენით ვითარცა მოწინააღმდეგე, და მოკლა ყოველივე, რაც თვალისთვის სასურველი იყო სიონის ასულის კარავში; თავისი გულისწყრომა ცეცხლივით გადმოანთხია. უფალი იყო ვითარცა მტერი: შთანთქა ისრაელი, შთანთქა ყველა მისი სასახლე; დაანგრია მისი სიმაგრენი და იუდას ასულში გაამრავლა გლოვა და მოთქმა. და ძალით წარიხოცა თავისი კარავი, ვითარცა ბალისა; გაანადგურა თავისი საკრებულო ადგილები; უფალმა სიონში დაავიწყებინა სადღესასწაულო დღეები და შაბათნი, და თავისი რისხვის გულისწყრომით შეიძულა მეფე და მღვდელი. უფალმა მოიშორა თავისი სამსხვერპლო, შეიძულა თავისი საწმიდარი, მტრის ხელში მისცა მისი სასახლეების კედლები; მათ უფლის სახლში ხმაური ატეხეს, ვითარცა საზეიმო დღესასწაულის დღეს. უფალმა განიზრახა სიონის ასულის ზღუდის დაქცევა; გაჭიმა საბელი და არ უკუიყვანა თავისი ხელი დაღუპვისგან; ამიტომ გოდება მოადინა ბასტიონსა და ზღუდეს; ორივე ერთად მოუძლურდა. გოდება იერემიასი 2:1–8.

უფლის რისხვა წარმოდგენილია როგორც „მისი რისხვის აღშფოთება“, და მისი რისხვა აღსრულდა როგორც ისრაელის ჩრდილოეთ სამეფოზე, ისე სამხრეთ სამეფოზეც. სწორედ ამიტომ დანიელის წიგნი ასახელებს „პირველ“ და „უკანასკნელ“ აღშფოთებას. იერემია მიუთითებს „საზომ ხაზზე“, რომელიც უფალმა „გაჭიმა“, როდესაც თავისი რჩეული ხალხის მიმართ განახორციელა რისხვა. ეს ხაზი მოხსენიებულია აგრეთვე მეფეთა მეორე წიგნშიც.

და უფალმა ილაპარაკა თავისი მსახურების, წინასწარმეტყველთა, მიერ და თქვა: რადგან იუდას მეფემ, მანასემ, ჩაიდინა ეს სისამაგლეები და უფრო ბოროტად მოიქცა, ვიდრე მის წინამორბედმა ამორეველებმა მოიქცნენ, და იუდაცაც აცდუნა ცოდვად თავისი კერპებით, ამიტომ ასე ამბობს უფალი, ისრაელის ღმერთი: აჰა, მე ისეთი უბედურება მომაქვს იერუსალიმსა და იუდაზე, რომ ყოველს, ვინც ამას

გაიგონებს, ორივე ყური აუწვილდება. და გადავჭიმავ იერუსალიმზე სამარიის საზომ ძაფს და ახაბის სახლის შვეულს; და გავწმენდ იერუსალიმს, როგორც კაცი წმენდს ჯამს, წმენდს მას და პირაღმა გადააბრუნებს. და მივატოვებ ჩემი სამკვიდრებლის ნატამალს და მათ მტრების ხელში ჩავაგდებ; და ისინი გახდებიან ნადავლი და ძარცვა ყველა მათი მტრისთვის. 2 მეფეთა 21:10–14.

ღვთის რისხვის „ხაზი“, რომელიც მოსეს „შვიდი დროა“, პირველად გაიჭიმა ჩრდილოეთის სამეფოზე (ახაბის სახლზე), ხოლო შემდეგ — იუდაზე. „შვიდი დროის“ კიდევ ერთი ბიბლიური ტერმინი, რომელიც ლევიანთა ოცდამეექვსე თავიდან მომდინარეობს, არის ტერმინი „გაფანტული“.

მაშინ მეც რისხვით ვივლი თქვენს წინააღმდეგ; და მე, სწორედ მე, შვიდგზის დაგსჯით თქვენი ცოდვებისათვის. და შეჭამთ თქვენი ვაჟების ხორცს, და თქვენი ასულების ხორცსაც შეჭამთ. და გავანადგურებ თქვენს მალღობებს, მოვსპობ თქვენს კერპებს, და თქვენს გვამებს დავყრი თქვენი კერპების გვამებზე, და ჩემი სული შეგიძულებთ თქვენ. და თქვენს ქალაქებს უდაბნოდ ვაქცევ, თქვენს საწმიდარებს გავაოხრებ, და აღარ ვიყნოსავ თქვენი კეთილსურნელოვანი საკმევლის სურნელს. და ქვეყანას გავაოხრებ; და გავცდებიან მასზე თქვენი მტრები, რომლებიც მასში დამკვიდრდებიან. და გაგფანტავთ წარმართთა შორის, და მახვილს გამოვიშიშვლებ თქვენს კვალდაკვალ; და თქვენი ქვეყანა გაპარტახდება, და თქვენი ქალაქები გაუდაბურდება. მაშინ ქვეყანა იზეიმებს თავის შაბათებს მთელი იმ ხნის განმავლობაში, ვიდრე გაპარტახებული იქნება და თქვენ თქვენი მტრების ქვეყანაში იქნებით; მაშინ ქვეყანა დაისვენებს და იზეიმებს თავის შაბათებს. მთელი იმ ხნის განმავლობაში, ვიდრე გაპარტახებული იქნება, დაისვენებს; რადგან არ დაისვენა თქვენს შაბათებში, როცა თქვენ მასზე ცხოვრობდით. ლევიანნი 26:28–35.

წარმართთა შორის გაფანტვა დანიელისთვის აღსრულდა, როდესაც იგი იეჰოიაკიმის ტყვეობის დროს მონად იქნა წაყვანილი ბაბილონში. შემდეგ, ვიდრე დანიელი „მტრების ქვეყანაში“ იმყოფებოდა, ქვეყანამ დაისვენა და დატკბა „თავისი შაბათებით“. მეორე ნემსთა გვაუწყებს, რომ ეს ხანა იერემიას სამოცდაათი წელი იყო, რომელიც დანიელმა მეცხრე თავში შეიცნო.

და ისინი, რომელნიც მახვილს გადაურჩნენ, მან ბაბილონში წაიყვანა; და იყვნენ ისინი მისი და მისი ძეთა მსახურნი სპარსეთის სამეფოს მეფობამდე, რათა აღსრულებულიყო უფლის სიტყვა იერემიას პირით, ვიდრე ქვეყანას თავისი შაბათები არ მოეგო; რადგან მთელი ის დრო, რაც გაპარტახებული იწვა, შაბათს ინახავდა, ვიდრე სამოცდაათი წელი აღსრულდებოდა. ხოლო სპარსეთის მეფე კიროსის პირველ წელს, რათა იერემიას პირით ნათქვამი უფლის სიტყვა აღსრულებულიყო, უფალმა აღძრა სპარსეთის მეფე კიროსის სული, და მან გამოაცხადა მთელ თავის სამეფოში, და წერილობითაც გასცა, თქმულად: ასე ამბობს კიროსი, სპარსეთის მეფე: ცის ღმერთმა, უფალმა, მომცა მე ქვეყნიერების ყველა სამეფო; და მან მიბრძანა, ავუშენო მას სახლი იერუსალიმში, რომელიც იუდაშია. ვინ არის თქვენ შორის მისი ხალხიდან? უფალი, მისი ღმერთი, იყოს მასთან, და ავიდეს. 2 ნემსთა 36:20–23.

ტერმინი „გაფანტვა“ „შვიდი დროის“ სიმბოლოა. ნაბუქოდონოსორის განაჩენი — „შვიდი დრო“ მხეცივით ცხოვრების შესახებ — წინასახედ წარმოადგენდა ბელშაცარის განაჩენს, როგორც ეს კედელზე დაწერილი მისტიკური სიტყვებით არის გამოხატული: „მენე, მენე, თეკელ უფარსინ“. ბელშაცარის განაჩენი წარმოდგენილი იყო იმ ხელწერით, რომელიც უტოლდებოდა ორ ათას ხუთას ოცს — იმავე რაოდენობის დღეებს, რამდენ ხანსაც ნაბუქოდონოსორი მხეცივით ცხოვრობდა, და იმავე რაოდენობის წლებს, რომლებიც ლევიანთა ოცდაექვსში „შვიდი დროით“ არის წარმოდგენილი.

ბელშაცარის სამსჯავრო, რომელიც ნაბუქოდონოსორის სამსჯავროთი იყო ტიპოლოგიურად წინასწარმოსახული, სიმბოლურად წარმოდგენილი იყო „შვიდი ჟამით“, და ორივე ეს სამსჯავრო წარმოადგენდა „ბაბილონის დაცემას“, რაც მეორე ანგელოზის უწყების სიმბოლოა. ბაბილონის პირველი დაცემა მაშინ მოხდა, როდესაც ნიმროდის კოშკი დაემხო.

და მთელი ქვეყანა იყო ერთი ენისა და ერთი მეტყველებისა. და მოხდა ისე, რომ, როცა ისინი აღმოსავლეთიდან მიემგზავრებოდნენ, შინაარსის ქვეყანაში ველი იპოვეს და იქ დამკვიდრდნენ. და უთხრეს ერთმანეთთან: აბა, მოვაშენებთ აგური და კარგად გამოვწყავთ. და ჰქონდათ მათ აგური ქვის ნაცვლად, და ფისი ჰქონდათ დუღაბად. და თქვეს: აბა, ავიშენოთ ჩვენთვის ქალაქი და კოშკი, რომლის მწვერვალი ცას მისწვდება; და შევიქმნათ სახელი, რათა არ გავიფანტოთ მთელი ქვეყნის პირზე. და ჩამოვიდა უფალი ქალაქისა და კოშკის სანახავად, რომელთაც კაცთა მენი აშენებდნენ. და თქვა უფალმა: აჰა, ერთი ხალხია ეს და ყველას ერთი ენა აქვს; და ეს არის, რის კეთებაც დაიწყეს; და ახლა აღარაფერი შეეზღუდებათ იმაში, რის ქმნასაც განიზრახავენ. აბა, ჩავიდეთ და იქ ავურიოთ მათი ენა, რათა ვეღარ ესმოდეთ ერთმანეთის მეტყველება. და გაფანტა ისინი იქიდან უფალმა მთელი ქვეყნის პირზე, და შეწყვიტეს ქალაქის შენება. დაბადება 11:1–8.

ბაბილონის სამსჯავროზე, რომელიც ნიმროდის სამსჯავრო იყო, უფალმა ნიმროდის მეამბოხენი „მიმოფანტა“ „მთელი დედამიწის პირზე“. ნიმროდმა და მისმა თანამზრახველებმა იცოდნენ, რომ მათი ამბოხება მათ მიმოფანტვას გამოიწვევდა, რადგან თქვეს, რომ გოდლისა და ქალაქის შენების მიზანი იყო „შევიქმნათ სახელი, რათა არ გავიფანტოთ მთელი დედამიწის პირზე“.

წინასწარმეტყველურად „სახელი“ ხასიათის სიმბოლოა. ის ხასიათი, რომელიც ნიმროდმა და მისმა თანამდგომებმა დაამკვიდრეს, მათი საქმეებით არის წარმოდგენილი, რადგან ნაყოფით შეიცნობთ ხასიათს. ნიმროდის ამბოხების ნაყოფი, და ამგვარად მისი ხასიათის სიმბოლო, იყო კოშკისა და ქალაქის აშენება. „კოშკი“ ეკლესიის სიმბოლოა, ხოლო „ქალაქი“ — სახელმწიფოსი. ნიმროდის მეამბოხეთა სახელი, რომელიც მათ ხასიათს წარმოადგენს, იყო ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთება, რაც სიმბოლურად მხეცის ხატადაც არის წარმოდგენილი.

მუხლში, რომელიც ბაბელის დაცემას ასახავს, გამოთქმა „მოდით“ სამჯერ მეორდება. მესამე შემთხვევა არის მაშინ, როდესაც ღმერთი მოაქვს განაჩენი მათი ენის აღრევისა და მათი მიმოფანტვისა მთელ ქვეყანაზე. პირველი „მოდით“ იყო მომზადება მეორე „მოდით“-ისთვის, როდესაც მათ ააშენეს თავიანთი ქალაქი და გოდოლი. როდესაც მათ

აღასრულებს თავიანთი საქმე მეორე „მოდით“-ის გამოხატვის ისტორიის განმავლობაში, ღმერთი ჩამოვიდა, რათა ხილულად განეხილა მათი ამბოხება. მესამე „მოდით“ იყო განკითხვა, ხოლო მეორე „მოდით“ — ხილული გამოცდა. პირველი „მოდით“ წარმოადგენს მათ პირველ მარცხს, და წინასწარმეტყველურად, ის ფაქტი, რომ „მოდით“ სამჯერ არის გამოთქმული, განსაზღვრავს მარადიული სახარების სამსაფეხურიან გამოცდის პროცესს. ნიმროდის ამბოხებისა და დაცემის მოწმობაში კიდევ ბევრად მეტი ინფორმაციაა, მაგრამ ჩვენ მხოლოდ იმას აღვნიშნავთ, რომ პირველად, როდესაც ბაბილონი (ბაბელი) დაეცა, „შვიდი ჟამის“ სიმბოლო, როგორც „მიმოფანტვით“ წარმოდგენილი, იდენტიფიცირდება. ნიმროდის განაჩენი წარმოდგენილი იყო მიმოფანტვით, ნაბუქოდონოსორისა — „შვიდი ჟამით“, ხოლო ბელშაცარისა — „ორათას ხუთას ოცით“.

აღფასა და ომეგას ხელწერა ცხადყოფს, რომ წინასწარმეტყველების ხაზი, რომელიც წარმოდგენილია მეოთხე და მეხუთე თავებით, არის მეორე ანგელოზისა და შუადამის ღალადის უკანასკნელი წვიმის უწყება. ეს ხაზი იწყება ბაბილონის დაცემით, რომელიც ნაბუქოდონოსორით არის წარმოდგენილი, და აღნიშნავს 1798 წელს, როცა სულიერი ბაბილონი (პაპობა) პირველად დაეცა. შემდეგ კი, ხაზის დასასრულს, ბელშაცარის ბაბილონი ეცემა, რითაც აღინიშნება სულიერი ბაბილონის (კვლავაც პაპობის) თანდათანობითი დაცემის დასაწყისი, რომელიც კვირა დღის კანონის კრიზისთან ერთად იწყება. ხაზის დასაწყისში ბაბილონის დაცემის ორი მოწმეა, და ხაზის დასასრულშიც ორი მოწმეა. წინასწარმეტყველური ლოგიკა ცნობს დიდი დასაბამისა და დასასრულის ხელწერას, ამავდროულად ხედავს, რომ ბაბილონის დაცემის საგანი დამოწმებულია ოთხი მოწმის მიერ იმ ხაზში, რომელიც წარმოდგენილია დანიელის მეოთხე და მეხუთე თავებით.

ნაბუქოდონოსორსა და ბელშაცარს შორის ტიპისა და ანტიტიპის ურთიერთობაში, როდესაც იგი უკანასკნელ დღეებთანაა შეთანხმებული, ვპოულობთ, რომ მიწის მხეცი თავის კრავისმაგვარ მდგომარეობაში ნაბუქოდონოსორით არის წარმოდგენილი, ხოლო შემდეგ, როდესაც იგი დრაკონივით ლაპარაკობს, ვხედავთ ბელშაცარს. წინასწარმეტყველურ ურთიერთობაში ვხედავთ აგრეთვე, რომ რესპუბლიკურ რქას, რომელსაც შეერთებული შტატების კონსტიტუცია წარმართავს, ნაბუქოდონოსორი წარმოადგენს, ხოლო კონსტიტუციის გადამხობას ბელშაცარი წარმოადგენს. ასევე დავინახავთ ნაბუქოდონოსორს, როგორც გონიერ ქალწულს, და ბელშაცარს, როგორც უგუნურ ქალწულს.

ჩვენს მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ დანიელის წიგნის მეოთხე და მეხუთე თავების განხილვას.

„ბელშაცარს მრავალი შესაძლებლობა მიეცა, რათა შეეცნო და აღესრულებინა ღვთის ნება. მან იხილა თავისი პაპა, ნაბუქოდონოსორი, ადამიანთა საზოგადოებისაგან განდევნილი. იხილა, როგორ წაერთვა გონება, რომლითაც ამაყი მონარქი იდიდებდა თავს, იმისაგან, ვინც იგი მისცა. იხილა მეფე თავისი სამეფოდან განდევნილი და ველის მხეცთა თანამგზავრად ქცეული. მაგრამ ბელშაცარის გართობისა და თვითდიდების სიყვარულმა წაშალა ის გაკვეთილები, რომლებიც

მას არასოდეს უნდა დავიწყებოდა; და მან ჩაიდინა იმგვარი ცოდვები, რომლებმაც ნაბუქოდონოსორზე აშკარა მსჯავრი მოიყვანა. მან ფუჭად გაფლანგა მისთვის მადლით ბოძებული შესაძლებლობები და უგულებელყო მის ხელთ არსებული საშუალებანი, რათა ჭეშმარიტებას გასცნობოდა. „რა უნდა ვქნა, რომ ვცხონდე?“ — ეს იყო კითხვა, რომელიც დიდმა, მაგრამ უგუნურმა მეფემ გულგრილად აუარა გვერდი.“

„ეს არის დღევანდელი უგულისყურო, თავქარიანი ახალგაზრდობის საშიშროება. ღვთის ხელი გააღვიძებს ცოდვილს, როგორც მან ბელშაცარი გააღვიძა, მაგრამ მრავალთათვის მონანიებისთვის უკვე გვიან იქნება.“

„ბაბილონის მთავარს ჰქონდა სიმდიდრე და პატივი, და თავის ამპარტავან თვითგანებიერებაში იგი აღიმალა ცისა და მიწის ღმერთის წინააღმდეგ. იგი ენდობოდა საკუთარ მკლავს და არ ეგონა, რომ ვინმე გაბედავდა ეთქვა: „რატომ აკეთებ ამას?“ მაგრამ როცა იდუმალმა ხელმა მის სასახლის კედელზე ასოები გამოსახა, ბელშაცარი ძრწოლამ მოიცვა და დადუმდა. ერთ წამში იგი სრულიად მოეკვეტა თავის ძალას და ბავშვით დამდაბლდა. მან გააცნობიერა, რომ იმყოფებოდა ბელშაცარზე უდიდესის ხელში. იგი წმინდა საგნებს დასცინოდა. ახლა მისი სინდისი გამოიღვიძა. მან გააცნობიერა, რომ ჰქონდა უპირატესობა, სცოდნოდა და აღესრულებინა ღვთის ნება. მისი პაპის ისტორია მის წინაშე ისე ცხადად წარმოჩნდა, როგორც კედელზე დაწერილი წარწერა.“ Bible Echo, April 25, 1898.